Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1ste Marts 1885. 34te Aargang.

Forsoningen.

(John Hunter.)

Der hersker overalt mange fejlagtige Ideer angaaende de Sidste Dages Helliges Karakter som et religiøst Samfund og deres almindelige Lærdomme, og paa intet Emne ere deres Anskuelser mere misforstaaede end paa det, som omhandler Udstrækningen og Virkningen af vor velsignede Herre og Frelser Jesu Kristi Forsoning. Jeg er ofte bleven adspurgt angaaende denne Gjenstand, og Mennesker, som i andre Henseender vare vel underrettede, have gjort mig det Spørgsmaal, om det religiøse Samfund, hvortil jeg hørte (de Sidste Dages Hellige), nægtede Kristi Forsoning! I Betragtning af de Bestræbelser, vi som et Folk gjøre, for at Menneskene skulle blive bekjendte med vore Lærdomme, saa maa jeg tilstaa, at jeg blev slagen med Forbauselse ved at høre dette Spørgsmaal. Ved at overveje dette nøjere, saa er denne Uvidenhed hos disse Mennesker, jeg hentydede til, alligevel let at forklare; thi vi komme i Berøring med Mange, som nægte ganske at undersøge vore Principer, saa snart de komme til Kundskab om, at de staa i Forbindelse med hvad, de kalde „Mormonisme", efterdi dette Ord er for dem ensbetydende med Alt, som er ondt; men om disse Mennesker skulde i Aviserne se en Spalte, hvori Mormonerne misrepræsenteres, bagtales og belyves, saa sluge de dens Indhold med den største Begjærlighed, ihvor urimeligt det end er. De forglemme, at Kristus blev ilde omtalt og beløjet, og at han blev forfulgt og ihjelslagen. De forglemme, at der sagdes om Paulus, han rasede, at han blev hudstrøgen og belagt med Baand, samt blev et Offer for de Profeter-ærende og gudfrygtige (?) Jøderes fromme Skinhellighed, som han arbejdede iblandt. De erindre ikke, at Petrus og de andre Apostler bleve beskyldte for at være drukne, da de talede ved den Helligaands Kraft paa Pintsedagen, og at Alt dette gjordes af Folk, som bekjendte sig at tro paa Moses og Profeterne og at dyrke Himlens Gud. Saadanne Personer, som tro alle de onde Rygter i Omløb om de Sidste Dages Hellige uden at undersøge den anden Side, synde imod sig selv, da vi se af de ovenanførte Eksempler, at en Sags populære Side ikke altid er den rette.

Jeg agter at bevise af vore Hoved-

værker, at vi paa det bestemteste tro paa og antage vor Frelsers Forsoning, og derpaa i Korthed betragte denne Gjenstand fra Bibelens Synspunkt.

Jeg vil begynde med Mormons Bog og anføre Alma Bogs 21de Kapitels 9de Vers: „Og Aaron begyndte at udfolde Skrifterne for dem angaaende Kristi Komme og ligeledes angaaende de Dødes Opstandelse, og at der ingen Forløsning kunde ske for Menneskene uden formedelst Kristi Død og Lidelser samt Forsoningen ved hans Blod." I samme Bogs 34te Kapitels 8de Vers siges der: „Og nu se, jeg vil selv vidne for Eder, at disse Ting ere sande. Se, jeg siger Eder, at jeg ved, at Kristus skal komme iblandt Menneskenes Børn for at paatage sig sit Folks Overtrædelser, og at han skal forsone for Verdens Synder." I det 14de og 15de Vers læses: „Og se, denne er Lovens hele Betydning; ethvert Punkt henviser til det store og sidste Offer, og dette store og sidste Offer skal være Guds Søn, ja, det skal være uendeligt og evigt; og saaledes skal han bringe alle dem Frelse, som ville tro paa hans Navn." Jeg vil nu henvise Læseren til Pagtens Bogs 10de Stykkes 1ste Paragraf, hvor der siges: Lytter til Jesu Kristi, Eders Forløsers Stemme, den store Jeg-Er, hvis Barmhjærtigheds Arm har gjort Forsoning for Eders Synder." I det 50de Stykkes 1ste Paragraf, læses: „Lytter til Jesu Kristi, Eders Herres, Eders Guds og Eders Forløsers Røst . . . . . . og ihukommer for Faderen mit Legeme, som blev hengivet for Eder, og mit Blod, der blev udøst til Eders Synders Forladelse." I det 10de Stykkes 8de Paragraf læses: „Thi se, Herren, Eders Forløser led Døden i Kjødet og led Pinen for alle Mennesker, paa det at de alle maa omvende sig og komme til ham."

Jeg kunde anføre en Mængde lignende Skriftsteder fra disse Værker, men anser disse at være tilstrækkelige til at bevise den Kjendsgjerning, at de Sidste Dages Hellige tro paa Kristum, som deres Frelser. Jeg skal nu forsøge at fremvise vore Anskuelser angaaende Forsoningens Udstrækning og Virkning og fremføre Beviser fra det nye Testamente til at støtte dem.

Forsoningen virker paa to Maader: for det første for Alle og uden Betingelser, og for det andet for de Enkelte og paa Betingelser. Med Hensyn til Adams Fald er Forsoningens Virkning ubetinget, og for deres Synder, som ere komne til Skjelsaar og Alder, virker den paa Betingelser.

Almindelig og ubetinget Forsoning omtales af Apostelen Paulus i 1 Kor. 15, 22: „Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus." Som Adams Efterkommere arve vi dødelige Legemer underkastede Sygdom og uden Hensyn til hvad Tro, vi bekjende os til; saaledes se vi, at den Troende døer ligesaa vel som den Vantro, den Kristne undgaar ikke Døden mere end Hedningen; Alle dø, det være sig Rige eller Fattige, Høje eller Lave, Troende eller Vantro; de kunne ikke gjøre Noget til at forebygge det. Den er ubetinget og naar til Alle. „Saa skulle og Alle levendegjøres i Kristus," siger Paulus, og han var en Jesu Kristi Apostel. Vor Frelser lærte dette Princip, for han sagde: „lader de smaa Børn komme til mig, og formener dem det ikke; thi Guds Rige hører saadanne til." Luk. 18, 16. Dersom den oprindelige Synd hvilede paa de smaa Børn, kunde Jesus ikke have brugt disse Ord; men dette, at han brugte disse Ord, lærer os, at de formedelst hans Forsoning vare friede for Faldets Følger, og da de ikke havde begaaet Synd, vare de uskyldige og retfærdiggjorte for Guds Aasyn. I Følge denne

Anskuelse er Forløsningen fra Faldet den store Jeg-Ers guddommelige Gave, som naar til Alle lige saa vel som det frygtede Uhyre Døden, hvem alt Kjød maa underkaste sig, af hvad Navn, Folk eller Trosbekjendelse det end er. Betinget Forsoning, som erholdes i de Tilfælde, hvor paalagte Betingelser adlydes, er ganske forskjellig fra den almindelige Forsoning. Vor Herres Maade at udtrykke sig paa, naar han henvender sin Tale til ansvarlige Væsener, er helt forskjellig fra den, han bruger om smaa Børn. Han siger: „Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle, og da skal han betale Hver efter sin Gjerning" (Matt. 16, 27), ikke for Adams Gjerning, men Hver efter sin Gjerning.

Vi ønske ikke, at det skal forstaaes som vor Tro, at Forsoningen ikke naar til dem, som have syndet; det tro vi, den gjør; men for at den kan virke for saadanne, maa de Betingelser, hvorpaa dens Velsignelser tilbydes, opfyldes. Disse Betingelser indeholdes i Evangeliet, og Evangeliet indeholdes i Skriften. Vor Frelser befalede sine Apostler: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Her fremsætter den højeste Myndighed Betingelserne. Den, som ønsker Frelse, maa tro og blive døbt, og den, som ikke efterkommer dette, vil blive dømt skyldig i Ulydighed og som Følge deraf blive fordømt.

Disse ere Kristi Ord. Hvem tør tale anderledes? „O," siger Spørgeren, „drage I virkelig den Slutning, at vore Præster tage Fejl, idet de bestænke smaa Børn — døbe dem? Dersom de mene ved denne Handling at forskaffe dem Guds Rige, naar Frelseren siger, at det allerede hører dem til, saa kan jeg kun sige som et Individ, at jeg skulde ikke ønske at indtage deres himmeltrodsende Stilling, for hvilken der ikke findes nogen Hjemmel i Skriften; den er i Virkeligheden en Fornægtelse af den allervigtigste Del af vor Frelsers Forsoning. Desforuden er Daaben til Syndsforladelse (Ap. Gj. 2, 38) og det er bevisligt, at et Barn kan ikke synde. Om et Barn ikke kan begaa nogen Synd, til det opnaar Ansvarlighedsalderen, hvorfor døbes da Børnene?

Esaias profeterer om en Tid, da Forbandelsen skulde fortære Landet, fordi det var bleven besmittet for dets Indbyggeres Skyld, og fordi de havde overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort den evige Pagt til Intet. Er det muligt, at denne Skik er bleven forvendt? Saaledes synes det, naar vi tage Bibelen for vor Rettesnor. Johannes døbte i Jordans Flod (Mark. 1, 5) og i Ænon nær ved Salem, fordi der var meget Vand (Joh. 3, 23); men dette er nu bleven forandret, nu kan Daaben forrettes med meget lidt Vand. Børn ere ikke skikkede til at modtage Daab, som det følgende Skriftsted viser (Ap. Gj. 8, 12; 36—37): „men der de troede Filippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Kvinder." „Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand og Kammersvenden sagde: der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Filippus sagde: dersom Du tror af dit ganske Hjærte, kan det ske." Det er meget tydeligt, at Tro paa vor Frelser udfordredes som en uundgaaelig Betingelse af den, der skulde døbes, og vi forstaa, at et spædt Barn er ikke i Stand til at opfylde denne Betingelse. Bestænkelse er ikke en passende Daabsmaade, hvilket de følgende Skriftsteder tilligemed

dem, som allerede ere anførte, beviser for ethvert fornuftigt Menneske: „Begravne med ham i Daaben." (Kol. 2, 12). „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham i Lighed med hans Død, skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse (Rom. 6, 4—5). „Og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet baade Filippus og Kammersvenden, og han døbte ham."

Hvad, vi have sagt og anført, beviser, at Forsoningen, forsaavidt den angaar ansvarlige Mennesker, som have kjendt Loven og overtraadt den og saaledes syndet, er betinget. Hvad gavner os Forsoningen, naar vi efter at have forkastet Evangeliet og ikke adlydt det skulle bringes frem og dømmes, ja, fordømmes for vor Ulydighed? Dog er dette, hvad Guds Ord lærer. Naar man betænker, at der er Millioner af Bibler og Bibeltroende i Verden, og at Bibelen indeholder saa klare og tydelige Lærdomme, hvor sørgeligt er det da ikke, at intelligente Mennesker i den Grad forvende Skikkene og overtræde Lovene, at de bestænke smaa Børn.

Hvad Undskyldning ville de fremføre, naar de skulle gjøre Regnskab for deres Gjerninger? Kunne de henvise til et eneste Eksempel paa Barnebestænkelse i den hellige Skrift? Nej, ingenlunde.

De Sidste Dages Hellige tro, at alle Mennesker uden Undtagelse skulle føres frem for Guds Domstol, og at de, som have kjendt Guds Love og Bud, skulle dømmes i Følge dem, og for at de kunne vorde retfærdigjorte for Guds Aasyn ved vor kjære Frelsers Forsoning, er det nødvendigt, at de adlyde Guds Bud, efterkomme hans Søns Evangeliums Ordinancer, og blive bestandige til Enden, og da skulle de blive salige (Matt. 24, 13).

Jeg vil derfor sige til Alle, som dette ligger paa Sinde, ransager Skrifterne, fordi I mene, i dem at have et evigt Liv, og disse er det, som vidne om mig (Jesus). „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil." (Ap. Gj. 2, 38—39). Disse ere guddommeligt inspirerede Ord, udtalte af en bemyndiget Guds Tjener paa Pintsedagen til Syndere, som, efter de fik Tro paa Petri Vidnesbyrd angaaende Kristus, raabte i deres syndbetyngede Sjæles Angst: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gjøre?" Tænker herpaa alle I, som forvende og afskaffe Skikkene! „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædikede Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" (Gal. 1, 8). Hvem tør formaste sig til med Guds Ord i sin Haand at give et forskjelligt Svar til det, Petrus gav: „Forjættelsen hører til alle dem, som ere langt borte, hvilke som helst Herren vor Gud vil kalde dertil." Barnebestænkere, har Herren vor Gud kaldet Eder? Betænker Eders Veje og omvender Eder fra Eders Synder, forinden det bliver for silde, thi en fortørnet Guds Vrede vil vissseligen ramme dem, som uden Tilladelse have forvendt Herrens Veje. I, som lære: „Kun tro, saa skulle I blive salige," overvejer Guds Søns Ord: „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige" (Joh. 3, 5) og omvender Eder, thi Herrens Doms Time er nær!

Jeg har funden de Sidste Dages

Helliges Lærdomme i Overensstemmelse med Skriften i enhver Henseende. Jeg har funden, at denne Kirkes Ældster uagtet alle Løgne og onde Rygter om dem, ere hæderlige og dydige Mænd; og jeg raader alle oprigtige Mænd og Kvinder at lægge al Fordom tilside og følge Pauli Formaning: „Prøver alle Ting; beholder det Gode." (1 Thess. 5, 21).

(Mill Star).

En Lovsang.

(Af Charles D. Evans).

Jeg vil med min Pen skrive om dine vidunderlige Gjerninger, o Jehovah, med min Pen vil jeg udtrykke min Sjæls Følelser. For Du er ophøjet i det Høje: din Visdom er mere udstrakt end Firmamentet; din Viden gjennemtrænger den ubegrænsede Fortid. Med enhver paa hinanden følgende Ytring af din Magt er Du bekjendt. Din Visdoms uendelige Virkninger ere prægede paa ethvert af dit Universums Atomer. I Form, Mønster og Omrids forkynder det mindste Støvgran saa vel som det største Mammut-Dyr din Visdom. Fremtiden med dens Uendelighed af uskabte Liv og Verdener ligger udspredt for dit Blik. Ingen Form, som endnu skal fremkomme, ingen Verden, hvor uhyre den end er eller hvor langt borte i Fremtiden, ingen Karakter, der vil blive udviklet, eller Begivenhed, som vil blive nedskreven paa Evighedens Fremtids Kalenders store Rulle, er skjult for Dig. Livet, som med dets Kræfter, Tanker, Følelser, Sindsbevægelser og Handlinger, vil spille sin Rolle paa de evige Verdeners Skueplads, er indenfor dit altseende Øjes Synskreds. Utalte Verdener, belyste af deres Center-Sole i dit umaadelige Dybs blaa Hvælving, adlyde din Lov. Ingen afviger fra deres bestemte Tider. Uhyre Præcision! Vidunderlige, ufejlbare Kraft, der fylder Alle her neden til med den dybeste Ærefrygt og med Bevidstheden om egen Ringhed! Hvem kan tvivle om din Tilværelse eller undlade at beundre din Visdom? Uden din Hjælp vandrer Fornuften hensigtsløst omkring i dit umaalelige Rum; den ser ikke den guddommelige Haand eller Herlighedens Glans i de uhyre Hvælvinger, behængte med straalende Verdener. Forgjæves vil den forsøge ved Hjælp af falsk Filosofi at udlede deres Oprindelse fra en anden Kilde end Dig. Saadanne gjøre ingen Krav paa en eneste Straale af Inspiration fra Dig, Tilværelsens eneste Ophav.

Inspirerede med det levende Lys, fatte de Retfærdige — dog kun i ringe Grad — din Kraft, som gjennemtrænger disse udstrakte Riger. Ved din Magt rulle Verdener utrættelige frem gjennem den blaa Æther. Lig den hellige Aand, ubegrænset, spejle deres glædebringende Straaler sig paa andre fjærne Verdener. Skjønt deres Afstande ere umaadelige, er dog ingen udelukket fra Dig. Uden Hensyn til Stilling fryde sig utallige Hærskarer i dit guddommelige Lyses Afglans. Saaledes hige vi med Længsel mod din Nærværelse. I Dig leve, aande og røres vi, i Dig tragte vi, om end i vor skrøbelige Tilstand, efter celestiale Troner. Beskjærm os da med din almægtige Arm; gjennem frygtede Fristelsers lokkende Onder før Du vor vandrende Fod; vend vore enfoldige Tanker opad, at vi kunne hæve os til

de guddommelige Sandheders Regioner, og at vor Opfattelse af dine Ord og dine Gjerninger maa drage os nær til Dig. Maa vi, fjærnede fra Egennyttens gridske Formaal, søge uvisnelig Ære, at Lyksalighed, undsigelig, maa fylde vor Sjæl, og ingen forringende Tanke om Dig fordunkle vort skjønne Haab. Ved saaledes at blive visere, maa vi hver Dag beundre Dig mere, at vore udødeAander, under Lysets og Kjærlighedens Indpræg maa passere Dødens Afgrund, iførte de Godes og Renes skinnende Klæder. Livgivende Konge, vi komme til Dig, paa Dig beroer al vor tilkommende Lyksalighed. Havets Brusen, Tordenens frygtelige Røst og Jordskjælvets forfærdelige Bulder forkynde din Majestæt — proklamere Dig at være Gud.

Du lader Syndfloden oversvømme de Ugudelige, i et Øjeblik bortfejer Orkanen Byer, allerfrygteligst er din Magts Hvirvelstorm; den lægger øde, den udrydder Liv. De Ugudelige ere skrækslagne og mismodige, bange Anelser forfølge dem, deres Sjæle skjælve ved de truende Onders Nærmelse. Deres Ugudelighed er afskyelig, deres Voldsgjerninger og Blodsudgydelser ere nedskrevne for Hævn. Konger frygte, Magthaverne skjælve, deres Armeer berede sig til Strid, deres Kanoners Drøn skal ryste Jorden; de ruse mod hverandre til dødelig Kamp, de skulle slaas, til de ere fuldstændigt udryddede. Om de end ere talrige som Ukrudt eller utallige som Fluer, skal din Haand dog slaa dem, og din Arm ødelægge dem. Hærskarernes Herre regjerer i sin Majestæt; lad Babylon skjælve for ham; for ved Himlens fortærende Ild skal hun nedstyrtes, og frygtelig skal hendes Fald blive!

Lader os med Ærefrygt knæle for Jehovah og prise ham i Tabernakler og Templer. Paa hellige Steder lader os opløfte Sangens og Taksigelsens glade Røst og lovprise den uforlignelige Magt, som førte os ind i Ørkenen bort fra Hedningernes Trældom. Over et stort Fastland og paa en lang Rejse førte Du dit Folk. Pøbelskarer angrebe dem; de udgøde Uskyldighedens Blod, som raaber fra Jorden imod dem. Naar dine Hellige anraabe Dig, hør deres Skrig, og vær deres Værn. Befri os, o Herre! fra Løgnerens Beskyldninger og de Ugudeliges Rænker. Hyklere spotte, de fnyse, de lyve uden Maal og Grænse; de have berøvet de Retfærdige deres Ret, og disses Frihed have de borttaget; men deres Magt skal blive brudt; de skulle ikke arve Landet. Du vil ophøje dine Hellige, Du har givet dem Klippebjærgene til et Bolværk og Værn imod Hedningerne og til et Fristed for de Indsamlede af Nationerne. Dertil skal dit Folk undfly lig Havfuglene, flyvende foran Uvejrsstormen. Du er mægtig, o Jehovah! Aabenbar Dig fra dit Paulums Skjul, saa at Nationerne maa kjende, at Du er naadig mod Zion og har Velbehag i hendes Hellige. Lader Bjærgenes Kløfter og Revner prise Herren, lader de høje Bjærgtoppe bære Vidnesbyrd om vor Gud. For Helbredelses Ordinancen, for Salvehornet lader os prise ham. For de hellige Begavelser og for hans Helligheds Klædebon lader os ofre Taksigelse. Priser Herren!

(Contributor.)

Blandinger.

Det selvkaldte demokratiske Udvalg i Utah gjør sig store Forhaabninger om at komme i Besiddelse af Utahs federale Embeder, saa snart Præsident Cleveland bestiger Præsidentstolen. Medlemmerne af dette Udvalg have i længere Tid været beskjæftiget med at forfærdige en Liste af Navne paa Saadanne, som efter deres Mening vilde være skikkede til at modtage Præsidentens Udnævnelse. Nogle af disse Navne ere kjendte, medens andre holdes hemmelige; men en Ting er fastslaaet, der findes ingen af de Mænd, som Folket vilde ønske indsatte, paa dette Udvalgs Navneliste. Det demokratiske Parti erklærede i sit Chicago Program, at alle Territoriernes Embedsmænd skulde udnævnes blandt Territoriernes virkelige Borgere og ikke sendes fra Staterne. Præsident Cleveland vil sandsynligvis følge denne Fremgangsmaade; men hvor retfærdig vi end anse dette Princip, saa tro vi dog, at Præsidenten vilde gjøre Utahfolket en større Tjeneste ved at besætte Utahs Embeder med Mænd fra Staterne end ved at beskikke dette Udvalgs antimormonske Venner. I hint Tilfælde kunde der maaske sendes nogle brave hæderlige Mænd, i dette ere vi kun altfor vel bekjendte med deres Karakter.

Dommer Zane, som er beskikket af en republikansk Præsident til Utahs Overdommer, siges nu at være en Demokrat, det vil sige, han ønsker at beholde sit Embede, selv om han maa skifte sin politiske Farve.

Guion Dampskibet „Alaska" ankom ikke til New York før den 8de dennes; Rejsen over Atlanterhavet varede i 15 Dage. Aarsagen hertil var, at Roret blev saa beskadiget, at Skibet ikke kunde styres dermed. Apostel John H. Smith og Ældste C. C. Angell vare iblandt Passagererne.

Præsident George Q. Cannon skriver til Præsident D. H. Wells: „Siden Deres Bortrejse have vore Fjender været meget virksomme, og et helt Spion-Korps har gjort Alt i sin Magt for at erholde Vidnesbyrd imod saadanne Personer, som de ønske at fange i deres Snarer. De maa tro, der udfordres meget lidt Vidnesbyrd for at faa Nogen arresteret og dømt skyldig.

Uagtet denne Tingenes Tilstand tror jeg, at jeg udtrykker Folkets Følelser, naar jeg siger, at som en almindelig Ting hersker der en stille Ro og Frihed for al Frygt. En fast Overbevisning om, at Gud regjerer, og at han vil befri sine Hellige, hvor mørkt det end kan se ud, gjennemtrænger Alles Bryst, med hvem jeg kommer i Berøring. Jeg ved, at dette er mine egne Følelser. Jeg har aldrig følt mig mere rolig og tilfreds end for nærværende."

Et af de driftigste Firmaer i det nordlige Utah er vore Landsmænd „Lundberg og Garff" i Logan; foruden at drive en udstrakt Fabrikation af Døre, Vinduer og Alt, henhørende til Bygningsvæsenet, vil det nu, om tilstrækkelig Understøttelse kan erholdes, forsyne Byen med elektrisk Belysning, til Priser, der for hver Lampe ikke vil overstige, hvad det koster at vedligeholde en almindelig Lampe med Petroleum.

I det sydlige Idaho cirkulerer for Øjeblikket en Ansøgning til Kongressen om at faa Oneida, Bingham og Bear Lake Countyer underlagte Utah.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vil Utah blive en Stat?

Grunde for og imod det.

I Samtale med nogle Venner den anden Dag, kom Spørgsmaalet, om Utah vilde blive en Stat, paa Bane. En eller To udtrykte sig at være meget tvivlsomme om, at en saadan Begivenhed vilde nogensinde indtræffe, og skjønt de ikke havde noget klart Begreb om, paa hvad anden Maade vi kunde naa vor Fremtids Maal, saa vare de dog faste i deres Anskuelser om, at Utah aldrig vilde blive en Stat i Unionen. I de sidste Aar har jeg Tid efter anden truffet sammen med tænksomme Personer, som have holdt den samme Anskuelse. Den vægtigste Grund, de fremføre, som tænke saaledes, er, at vi derved vilde komme i nærmere Berøring med Babylon; at om vi skulde blive en Stat, vilde vi i Virkeligheden blive en Del af Billedets Tæer, som Nebukadnezar saa i sin Drøm, og som den lille Sten, afhuggen af Bjærget uden Hænder, skulde sønderknuse.

I min Omgang med vort Folks fremragende Mænd har jeg ikke truffet paa nogen, som har sagt sig at have erholdt nogen Aabenbaring om, at denne Sag forholder sig saaledes; tværtimod de have anset det meget passende og nødvendigt, at vi gjøre enhver mulig Anstrængelse for at erholde vor konstitutionelle Ret som Borgere af de forenede Stater.

Jeg har selv skjænket dette Emne megen Eftertanke, og jeg kan ikke sige, at jeg har tabt alt Haab om, at vi tilsidst ville naa denne ønskelige Tilstand. Jeg har spurgt disse, som synes at være saa overbeviste om, at Utah aldrig vil blive en Stat, om Herren har underrettet dem desangaaende, men jeg har ikke truffet paa Nogen, som grunder sine Anskuelser paa nogen direkt Meddelelse af denne Slags. De synes at drage deres Slutninger fra den Maade, hvorpaa de opfatte Oldtidens og den nyere Tids Profetier. Jeg ønsker ikke at profetere, at vi ville blive en Stat; men i denne Retning har jeg havt et klarere Blik paa Fremtiden end i nogen anden. For at opfylde den Bestemmelse Gud har med os, maa vi blive et uafhængigt Folk, og det har forekommet mig, at jeg kunde bedre fatte, hvorledes Opnaaelsen af dette kunde blive muligt ved at blive optaget som en Stat end paa nogen anden Maade.

I Mormons Bog siges det paa det tydeligste af Frelseren og Profeterne, at om denne amerikanske Nation vilde annamme Evangeliet, skulde de blive Herrens Pagtens Folk, og Riget skulde gives dem. Der siges ogsaa, at Mænd skulde opreises for at grundlægge denne Regjering, forfatte Konstitutionen og gjøre Alt, der er blevet udrettet, for at gjøre denne Nation stor og mægtig. Herren var med disse Mænd i deres Kamp med Moderlandet, og han gav disse Sejer i den udtrykkelige Hensigt, at der skulde oprettes paa dette Land en Regjering, hvorunder hans Kirke kunde grundlægges, beskyttes og vokse til Modenhed. Da nu dette er

Tilfældet, hvad Urigtigt kan der være i, at Utah bliver en Stat i Unionen? Efter mine Anskuelser var det et af de bestemte Øjemed for denne Regjerings Oprettelse, at den skulde beskytte Kristi spæde Kirke, som skulde fremkomme. I Theorien er den upaatvivlelig den bedste Regjering, som nogensinde oprettedes for Menneskets Frihed. Hvis den ikke giver Mennesket den største og fuldstændigste Beskyttelse, er det paa Grund af Misbrug; det er ikke Regjeringsformens Skyld, men Administrationens. Der er ingen Frihed, som noget menneskeligt Væsen kunde forlange eller ønske, som ikke kunde opnaas under denne Regjering, om den administreredes i Følge Konstitutionens Aand. Dersom Nationen forkaster — som den allerede i en stor Udstrækning har gjort — Guds Hensigter med Hensyn til den, opsætter sig imod ham og søger at ødelægge hans Folk og Kirke, vil han uden Tvivl fratage dem den Magt, de nu have, og den vil gives til Andre, som ville være lydige. Det er bleven forudsagt, at Myndighederne i denne Nation ville trampe Konstitutionen under Fod, hvilket vil medføre store Onder, og at de Sidste Dages Hellige ville blive det Folk, som skal redde og opretholde Konstitutionen og forsvare konstitutionel Regjering og Menneskenes Rettigheder i deres Renhed her paa dette Land. Med andre Ord, vi skulle arve de Forjættelser, som Herren i Mormons Bog gav til hele Nationen, men som den ved at forkaste Evangeliet og Præstedømmet gaar Glip af. Naar man betragter Sagen fra denne Side, er der da noget Urigtigt i, at Utah bliver optaget som en Stat? Vilde vi ikke i den Egenskab være bedre i Stand til at opretholde Konstitutionen og forsvare en retfærdig Regjering, end vi paa nogen mulig Maade kunde, om vi vedblive at være et Territorium? Vi ere som et Territorium lige saa meget underkastede Regjeringen og staa i lige saa nøje Forbindelse med den, som vi villde, vare vi en Stat. Dette, at vi blive en Stat, vilde ikke drage os nærmere til Babylon, end vi ere for nærværende, ejheller vilde det gjøre os mere afhængige af den. Det er sandt, at som en Stat ville vi erholde Forpligtelser, som vi ikke have for nærværende; men vi maa vokse. Om vi skulde blive en Stat, vilde det være et Skridt fremaad; men det vilde medføre et større Ansvar og sandsynligvis forøge vore Prøver og Bryderier; men disse maa vi under alle Omstændigheder gjennemgaa; de ere den naturlige Følge af Værkets Fremgang i hvilken som helst Retning eller Form.

I det jeg bruger dette Ræsonnement, ønsker jeg ikke at bibringe Nogen den Ide, at vor Optagelse i Unionen er saa absolut nødvendig, at der ikke gives nogen anden Vej, hvorpaa vi kunde naa vort bestemte Maal, men jeg omtaler denne Gjenstand for at vise mine Grunde for at betragte en Statsregjering som ønskelig og slet ikke usandsynlig.

George Q. Cannon i Juvenile Instructor.

Den tyrkiske Mission.

I Slutningen af sidste Aar beskikkede Præsident J. H. Smith Ældsterne Spori og Naegle paa en Mission til Konstantinopel. De rejste sammen til Genua, men da de fandt, at de ikke havde Penge nok til at bestride Omkostningerne forbundne med Begges Rejse til Konstantinopel, vendte Ældste Naegle tilbage til sin

forrige Arbejdsmark i den tyske Mission, og Ældste Spori rejste alene til Konstantinopel, hvor han ankom den 31te December 1884. En Mand ved Navn Vartooguian, som i længere Tid har korresponderet med Præs. Smith, modtog ham meget venligt og gjorde ham mange Spørgsmaal angaaende Evangeliet, og nogle Dage efter Ældste Sporis Ankomst forlangte denne Herre og hans Hustru samt nogle af deres Børn at blive indlemmede i Kirken ved Daab. Med lidt Besvær fik Broder Spori sine Bøger og Skrifter gjennem Toldvæsenet. De bleve nok undersøgte, men da de ikke vare politiske, var der ingen Forbud imod at indføre dem i Landet. Den tyrkiske Regjering synes ikke at være fjendtlig stemt imod, at vore Brødre begyndte deres Missions Virksomhed der; men derimod ere de europæiske Missionærer, som arbejde for at udbrede de forskjellige kristne Sekters Lærdomme blandt Tyrkerne, ikke meget venlig stemte mod Broder Spori og have allerede udspredt en hel Del Urimeligheder angaaende Mormonerne; men disse Historier synes ikke at vinde nogen Tiltro blandt Folket. Der synes at være mange Armeniere, som ønske at komme til Kundskab om vor Lære, og Ældste Spori mener, at han vil begynde sit Arbejde iblandt dem.

Da dette Folkeslag og deres Land maaske ikke er meget bekjendt for vore Læsere, vilde maaske nogle faa Enkeltheder angaaende dem være af Interesse.

Armenien indtager den Højslette, der, hævende sig fra det sydlige Lavland af Kaukasus, fra Lilleasien, Syrien og Mesopotamien, nærmest gjør Overgangen til den persiske Provinds Aserbejdschans Plateau samt herfra til Iran. Denne Højslette har fra de ældste Tider været Armeniernes Hjemstavn. Den er 5000 Kvadratmile stor og naar en Højde over Havet af 6000 Fod. Klimaet er meget hedt om Sommeren og meget koldt om Vinteren. Paa sit berømte Tilbagetog led Xenophon og hans Grækere meget ved at rejse igjennem dette Land. Antallet paa Armenierne i Asien og Europa anslaaes til 1½ Million. I Følge deres Legemsform høre de til den kaukasiske Race, ere velvoksne, fine af Bygning, har sorte Øjne og Haar samt en brunlig Ansigtsfarve. Deres ældste Historie, i hvilken de indblande mange jødiske Traditioner af det tilligemed Kristendommen modtagne gamle Testamente, viser kun, at de i den ældste Tid beherskedes af egne uafhængige Konger, men senere bleve skatskyldige til Assyrerne og Mederne. Armenien var ogsaa blandt Alexander den Stores Erobringer, siden kom det under det romerske Herredømme. Under Kong Tiridates begyndte Kristendommen at udbredes i Landet, og da Kongen selv gik over til den nye Lære, blev Armenien det første Land, hvor Kristendommen blev Landsreligion Perserne gjorde flere Indfald og for en Tid gjorde Armenien til en Provinds af Sassanidernes Rige. De gjorde mange frugtesløse Forsøg paa at udrydde Armeniernes Religion. Derpaa blev Armenien et Stridens Æble mellem det græske Kejserdømme og Saracenerne. Fra Aar 885, da Aschod den Første lod sig krone som Konge til Midten af det 11te Aarhundrede, regjeredes Armenien af indfødte Fyrster. Efter at have været Skuepladsen for mange Kampe blev Armenien tilsidst indlemmet i Tyrkiet eller det osmaniske Rige. Siden den Tid have Armenierne uafladelig lidt under Tyrkernes og Persernes haardeste Tryk. Desuagtet bevare de tro deres Nationalitet, deres Religion og selv, som en Levning fra deres tidligere Kultur, en højere sædelig Dannelse, end deres Beherskere ere i Besiddelse af.

Ved Persernes Indfald i Armenien i det 17de Aarhundrede saa Mange sig nødte til at vorde Muhamedanere; men den største Del er bleven den armeniske Kirke tro. Denne Kirke ligner i sin Organisation meget den græsk-katholske. Den adskiller sig fra den orthodokse derved, at den kun antager en Natur i Kristus og lader Aanden udgaa ikkun fra Faderen. Med Hensyn til de syv Sakramenter har den det Ejendommelige, at de, der skulle døbes, ved Daaben tre Gange bestænkes og lige saa ofte neddyppes, og at de forbinde Konfirmation straks med Daaben, at de ved Nadveren nyde ublandet Vin og syret Brød, hvilket, neddyppet i Vinen, bliver rakt omkring, og at den sidste Olie kun rækkes gejstlige Personer straks efter deres Død. En Katholikos, der er Hovedet for Kirken, har sit Sæde i Etschmiadzin, et Kloster ved Erivan, Hovedstaden i det fordum persiske, nu russiske Armenien. Den hellige Salvelsesolie, som Katholikos forfærdiger og sælger til Præsterne, og Armeniernes hyppige Valfarter forskaffe ham Midlerne til at bestride Omkostninger ved Gudstjenesten og at vedligeholde fortræffelige Dannelses-Anstalter for Lærere.

Der findes mange Armeniere i det europæiske Tyrki, hvorhen de førtes af de første osmaniske Erobrere. Mange af dem ere fremragende Bankører og Kjøbmænd især i Konstantinopel, og have Ord for at være smue Forretningsmænd. Hvor mange ville annamme Evangeliet, vil Tiden vise; men uden Tvivl er der Oprigtige blandt dem som i alle andre Nationer. De Helliges Bønner ville opstige for Broder Spori, at han maa blive i Stand til at aabne Evangeliets Dør iblandt dette Folk, som bo saa nær det Land, hvor vor Herre og Mester først lærte Evangeliets herlige Sandheder.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste N. W. Petersen skriver fra Jyderup Station den 13de Februar 1885 følgende:

Jeg og Broder M. P. Madsen have i Vinter arbejdet efter bedste Evne for at oplyse vore Medmennesker om Sandheden, og vi have holdt flere Forsamlinger blandt Fremmede, og i de fleste Tilfælde have de været godt besøgte, og vore Venner have lyttet med Opmærksomhed paa vore Ord. Dog have vi ikke altid havt det saa behageligt, og som et Eksempel herpaa vil jeg anføre vort Møde i Kalundborg i Aftes.

Efter min Beskikkelse til at arbejde i denne Gren erfarede jeg, at der ikke havde været nogen Forsamling afholdt der i længere Tid, og jeg tænkte, at der muligvis kunde findes nogle ærlige og oprigtige Sjæle, som vilde adlyde Herrens Love og vandre paa hans Veje, om det forkyndtes, hvad han ønskede, de skulde gjøre. I den Hensigt at tiene Herren og oplyse hans Børn om det sande Evangelium lejede jeg en smuk Sal og bekjendtgjorde i Aviserne, at de Sidste Dages Hellige vilde afholde en Forsamling der den 12te Februar om Aftenen Kl. 7. Paa den bestemte Tid indfandt vi os i Salen, der var næsten fyldt med velklædte og tilsyneladende dannede Mennesker. Medens vi sang den første Salme, blev Salen tæt pakket med Folk, hvis Antal vi anslog til henimod 300.

Jeg følte min Udygtighed til at fremlægge Herrens herlige Sandheder for saa mange, men han forlod mig ikke, og jeg forklarede dem Evangeliet, rent og uforfalsket, som det er nedskrevet baade i det gamle og nye Testamente. Den første halve Time vare alle rolige, og god Orden vedligeholdtes, men da jeg nævnte Navnet paa de sidste Dages store Profet, Joseph Smith, og erklærede, at Herren havde aabenbaret sig i vore Dage, blev jeg, skjønt jeg stadfæstede denne Erklæring med tydelige Beviser, afbrudt med Raab og Støj, der tiltog i en saa høj Grad, at jeg ikke kunde høres længer. Da Orden atter tilvejebragtes, begyndte jeg igjen, hvor jeg blev afbrudt, efterdi jeg følte, at der ikke var bleven given tilstrækkeligt Vidnesbyrd, og jeg vedblev at tale, indtil jeg følte, at det var nok.

Jeg overlod Resten af Tiden til Broder Madsen at benytte, men idet han stod frem, blev Tumulten saa stor, at det var ham umuligt at blive hørt. Vi prøvede nu paa at synge en Salme, men kom ikke længere end igjennem det første Vers paa Grund af den Urolighed, der herskede, og det var ikkun efter gjentagne Opfordringer, at vi fik Ro nok til at slutte vor Forsamling med Bøn.

Efter at vi havde sluttet, kom en ældre Mand frem og forlangte at maatte rette nogle faa Spørgsmaal til os, hvortil vi vare villige. Han fremkom derpaa med nogle Spørgsmaal, som altfor tydelig beviste hans Uvidenhed om den hellige Skrift og hans Mangel paa Ærbødighed for Frelseren og de hellige Mænd, der i Bibelen ere fremstillede som Mønstre for os, og i hvilke Gud havde Velbehag. Han erklarede, at hvad, vi havde prædiket og bevist med Skriften, var Løgn. Nu tiltog Tumulten igjen, saa intet Svar kunde høres. Dernæst bekjendtgjorde vi, at vi havde nogle Smaaskrifter, der nøjagtigt omhandlede vore Lærdomme, og straks kom en Mængde frem som Ulve, der kaste sig over sit Bytte, og rev Skrifterne fra os, medens vi gjorde dem opmærksom paa Priserne paa dem. Da det ikke behagede Pøbelen at betale for Skrifterne, maatte vi lide Tabet deraf. Nu gjaldt det om at slippe ud, og under vort Forsøg derpaa, kunde vi tydelig føle, hvad Aand de besade. De forsøgte paa at faa os adskilte, og dette lykkedes dem tildels. Jeg mærkede, at flere store kraftige Mænd havde til Hensigt at støde mig mod Væggen, men i det de gjorde dette Forsøg, trak jeg mig lidt tilbage, og En af dem fik selv Stødet, der var mig tiltænkt. Det næste Forsøg mislykkedes ogsaa, for da var jeg ude af Døren. En aldrende Dame tog mig ved Haanden i den værste Trængsel, og med Venlighed bad mig ikke være bange. Disse Ord vare lig „Guldæbler i udskaarne Sølvskaaler". Takket være Herren, vi slap bort uden mindste Beskadigelse. Pøbelen fulgte os udenfor Byen, og deres Skrig kunde nærmest sammenlignes med vilde Dyrs Hyl. Det er sørgeligt at se Folk handle saaledes, men dog nære vi kun den samme Følelse for dem, som Frelseren udtalte, da han vaandede sig i Dødens Smerter paa Korset: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre!" Vi have ikke tabt Modet, men ønske at vedblive at virke for Menneskenes Sjæls Frelse, saa vidt som Herren vil staa os bi.

Forfølgelse af Missionærerne i Bleking.

Præs. H. D. Petterson skriver fra Malmø:

Jeg har netop modtaget Brev fra Broder M. S. Mattson, dateret Karls-

krona den 17de Februar, hvori han underretter mig om, at han og Broder H. Persson vare blevne anfaldt af Pøbelen og slemt mishandlede. Broder Mattson skriver: „Vi ankom til Åbyholm Lørdag den 7de Februar for at holde Forsamling der om Aftenen hos Hr. J. Johanson. Vi indbøde Folket at komme til Forsamling Kl. 6 Eft. Ved den bestemte Tid indfandt sig henimod en 30 Personer, hvoraf de fleste vare unge Karle, dog var der ogsaa nogle Kvinder iblandt dem. Vi begyndte vor Forsamling; men de gjorde en saadan Støj og Oprør, at det var klart, de vare komne for at forstyrre Forsamlingen i Stedet for at høre vort Foredrag om Evangeliets Principer. Broder Persson bad dem venligt om at forholde sig rolige, men besvaredes med de forfærdeligste Eder og Forbandelser, og vi nødtes til at slutte Mødet, hvorpaa de under Banden og Skjeldsord forlode os. Næste Dag, som var Søndag, kom nogle Drenge og Piger og spurgte os, om vi agtede at holde Forsamling, hvortil vi svarede: „Nej". Om Aftenen, efter at det var bleven mørkt, trængte pludselig en Snes Karle og Drenge sig ind i Værelset, hvor vi opholdt os. De kom hen til os og forlangte, at vi skulde døbe dem, hvilket vi naturligvis nægtede. Derpaa begyndte en af dem at spille paa en Harmonica og Resten dansede og hylede værre end Vilde. De trak os ud paa Gulvet og sagde: „Kald nu paa den Gud, som I tro paa, og lader os se, om han vil hjælpe Eder!" De svor frygtelige Eder paa, at de vilde skyde eller paa anden Maade dræbe os og viste os, at de havde Vaaben til at gjøre det med. Konen i Huset, som er en Søster i Evangeliet, og hendes Mand kastede sig imellem os og disse Dæmoner i menneskelig Skikkelse og gjorde Alt, de kunde, for at beskytte os; i Virkeligheden vovede de deres eget Liv for at frelse os. I denne Forvirring kastede en af Pøbelen et Stykke Jern og traf mig i Hovedet, hvorfra det faldt paa Panden af en tolv Aars gammel Pige, som udstødte et frygteligt Skrig, heldigvis var hun mere forskrækket end beskadiget. Blodet strømmede ud af mit Saar, men jeg ønskede ikke, at Pøbelen skulde se, at jeg var blevet saa haardt saaret, hvorfor jeg tog en Haandfuld Blod og smurte over Pigens Ansigt. Ved Synet heraf skrege Konen og de andre Børn i vilden Sky, da de tænkte at Barnet vilde bløde sig ihjel; Faderen og Pøbelen søgte at berolige Barnet, men Broder Persson hviskede til hende: „Skrig saa højt Du kan". Jeg tror, at dette Kneb frelste vort Liv, thi disse Umennesker forlode derpaa Huset, dog udstødte de haarde Trudsler imod os. Medens jeg vadskede mig, satte man Skodderne for Vinduerne. Aldrig saa snart var dette gjort, før Pøbelen kom tilbage og prøvede paa at trænge ind i Huset igjen, men ved Hr. Johansons Hjælp, som var udenfor, og ved Konens, Br. Perssons og mine Anstrængelser indenfor lykkedes det os at forhindre dem i at komme ind. Da Pøbelen tilsidst forlod Stedet, kom nogle af Naboerne ind, men de vare mere humane og forsøgte ikke at gjøre os noget Ondt. Nogle af dem sagde, at vi havde fuldkommen Ret til at prædike, hvad vi oprigtigt troede, især da vi frembragte Beviser fra Skriften for Alt, vi prædikede, medens Andre udtrykte modsatte Anskuelser; men om Et vare de enige, og det var, at de ønskede ikke at høre noget om Evangeliet. Saasnart disse havde forladt os, fulgte Hr. J. Johansen med os og i Mørket viste os Vej over en os aldeles ubekjendt Egn. Efterat vi havde gaaet en tre Fjerdingvej, kom vi til en Enkes Hus. Vi bankede paa Døren, men hun var bange for at

aabne for os. Hr. Johanson sagde: „Du behøver ikke at være bange; for disse Mænd frygte Gud og ønske kun Husly for Natten. De ere just slupne bort fra en blodtørstig Pøbel". Hun aabnede straks Døren og fortalte os, at hun havde havt en Drøm, hvori hun drømte, at nogle Mænd bankede paa og havde netop brugt de samme Ord, som Hr. Johanson brugte. Hun havde i sin Drøm set Pøbelen og hvorledes de havde slaaet mig blodig. Vi forbleve her om Natten, og Broder Persson forbandt mit Saar, saa godt han kunde. Tidligt om Morgenen gik vi ned til Stationen, hvor jeg tog med Toget til Karlskrona, medens Broder Persson rejste til Kødeby.

Dr. Lundberg i Karlskrona forbandt derpaa mit Saar efter først at have syet det sammen. Det var 1¼ Tomme langt. Jeg har opholdt mig hos Broder Svendsen og Familie mest af Tiden, jeg har været her. Jeg haaber om et Par Dage at kunne undvære Lægens Hjælp. Jeg er Herren inderligt taknemmelig, at intet værre hændtes os, og jeg anerkjender, at hans beskjærmende Haand var udrakt over os. Jeg takker ogsaa Herren, at jeg er agtet værdig til at lide Forfølgelse for Evangeliet og Jesu Vidnesbyrds Skyld. Jeg maa ogsaa sige, at jeg er Hr. J. Johanson meget forbunden for hans Venlighed og Humanitet imod os og for den Hjælp, som han, endskjønt han ikke tilhører vor Samfund, ydede os, da vi vare stedte i saa stor Fare; maa Herren rigeligen velsigne og belønne ham derfor".

Missionen i Irland.

Ældste J. D. Mc Murrin skriver den 6te Februar 1885 fra Belfast i Irland til Præsident D. H. Wells.

„Det interessanteste, jeg har at meddele Dem, er tretten oprigtige Sjæles Indlemmelse ved Daab i den gode Hyrdes Sti. Disse have Alle forenet deres gode Navn og Rygte samt fremtidige Lykke med de saa forhadte og ilde omtalte „Mormoner" i den sidste Maaned, og jeg kan forsikre Dem, at det forunder Ældsterne, som ere Redskaberne til at proklamere Himlens Sandhed til dette Lands Indbyggere, stor Glæde og Tilfredshed at se Brødet, kastet paa Vandene, vende tilbage og gjøre meget godt og saaledes fremvise Frugterne af deres Arbejde. I mit Hjærtes Oprigtighed føler jeg til at sige: Gud velsigne de Hellige.

Sandhedens Lys, saasom det udgaar fra den Eviges Trone, skinner nu for Menneskenes Børn i denne Del af Herrens Vingaard, og medens den herlige Sten, afhuggen af Bjærget uden Hænder, ruller fremad i Skjønhed og Majestæt, ville ogsaa disse af Irlands Sønner og Døttre, som have antaget Sandhedens Sag, og i hvis Bryst bor Kristendommens sande Aand, blive af Hærskarernes Herre udsamlede og komme til at udgjøre en dejlig Del af denne „Sten", der saa snart vil blive skjøn som Solen, yndig som Maanen og forfærdelig som Hære under Banner, og naar Zion skal blive „al Jordens Herlighed", ville disse Perler fra Irland staa som skinnende Lys paa Stenen, som da vil være bleven til et stort Bjærg, opfyldende den ganske Jord.

For lidt over otte Maaneder siden fandtes ingen af Herren bemyndiget Evangeliets Tjener i hele dette skjønne Land;

men Herren, som vidste, at der fandtes oprigtige Sjæle, der vare begjærlige efter at lære Sandheden at kjende, udsendte en af sine Tjenere for at redde dem fra at lide Skibbrud paa Tvivlens stormfulde Hav og for at sætte deres Fod paa den „lige og trange Vej". Denne Tjener var velbekjendt paa den Egn, hvor han sendtes, og begyndte straks sit Arbejde paa sin Missionsmark, og snart viste sig Frugterne af hans Arbejde; thi mange oprigtige Mennesker annammede Sandheden, som han og hans Medarbejder Ældste George Wilson forkyndte dem. Den rosværdige Maade, hvorpaa disse Brødre udførte deres Mission, har frembragt gode Resultater.

Lad mig her sige, at Ældste Wilson kom til Irland tre Uger før Ældste Marshal. De havde den Fordel at have mange Bekjendte og Venner, og de døbte de første Omvendte i dette Land, siden Missionen begyndtes der denne Gang, og saaledes aabnedes i Irland Døren for de Udvalgtes Indsamling."

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

Af E. W. Tullidge (En Ikkemormon).

(Fortsat fra Side 160.)

Ann Eliza Webbs Sag fremviser ogsaa McKeans forgjæves Forsøg paa at plyndre og ødelægge Mormonfolket. Denne Kvinde, hvis Navn er nu bleven meget bekjendt, var en vis Dees Hustru og Moder til hans to Børn. Hun blev siden efter gift med Præsident Young, medens hans første Hustru, som han giftede i 1833, endnu levede. Kongressen havde i 1862 vedtaget en Lov, der gjorde Polygami til en Forbrydelse og strafbart, om Vedkommende blev sagsøgt forinden to Aars Forløb efter det andet Giftermaal. Dette Ægteskab var naturligvis i Følge Landets Love ugyldigt. Ann Eliza vidste dette meget godt, og det gjorde McKean ogsaa; thi han havde været bekjendt med denne Sag for fem Aar. Der var adskillige Grunde imod at indrømme hendes Ansøgning om Skilsmisse og Alimentation, nemlig: Prøvedommerne havde Jurisdiktion i alle Sager henhørende til Skilsmisse, Distriktsretten havde ingen Ret til at blande sig deri, og Ægteskabet mellem Brigham Young og Ann Eliza Webb blev ikke anerkjendt af Domstolene, som derfor ejheller kunde bevilge en lovlig Skilsmisse og Alimentation.

Uagtet disse Kjendsgjerninger vare McKean velbekjendte, saa lod denne Magtraner dog denne Sag, som han burde have bortvist, saasnart han havde læst den, versere for sin Domstol i to Aar, og i Modsætning til Ret og Billighed dømte han, at Brigham Young skulde betale Ann Elizas Sagfører tre tusinde Dollars og hende ni tusinde og fem hundrede Dollars for sit Ophold, medens Sagen var under Behandling, og ligeledes, at hun skulde have fem hundrede Dollars om Maaneden i Alimentation, indtil Brigham Young skulde ved Vidner bevise Sagens Ugrundethed, i hvilket Tilfælde han lovede at ophæve Sagen. Dette gjorde han dog ikke, forinden han havde frarøvet Brigham Young fra 15,000 til 20,000 Dollars. Han dømte ogsaa, at om Ann Elizas Sagførers Honorar ikke blev betalt inden

10 Dage og Ann Elizas tilkjendte Sum inden tyve Dage, skulde Brigham Young blive fængslet for Foragt for Retten. I Følge sin Sagførers Raad, som havde appelleret Sagen til de forenede Staters Højesteret, afslog Præsident Young at betale Sagførerens Honorar indtil Sagens Afgjørelse ved Højesteretten. McKean ordrede da, at denne Folkets ærede Leder skulde indesluttes i Tugthuset, hvilket skete paa en af de koldeste Dage i Marts Maaned. Dette var det sidste Straa, som brak den juridiske Kamels Ryg. Det var saa klart en Overtrædelse af Loven, at Præsidenten og hans Kabinet tilsidst fandt McKeans Fremgangmaade altfor oprørende, og Landets Sagførere rejste sin Røst imod en saadan skrigende Uretfærdighed, hvilket havde til Følge, at McKean øjeblikkelig blev afskediget, og med ham faldt det juridiske Tyranni, hvis Lige havde aldrig før vanæret den amerikanske Rettergang.

Saaledes endte denne Forfølgelse mod Brigham Young og hans Folk, hvilken havde varet i fem Aar, men som kun havde til Følge de Sammensvornes fuldkomne Beskæmmelse.

Utahs nye Overdommer var en redelig Mand og vilde ikke laane sin Indflydelse til noget som helst Bedrageri eller Uretfærdighed, og med Hensyn til Ann Elizas Sag bestemte han, at Ordren, som tilkjendte hende en vis Sum Penge, skulde udslettes af Rettens Protokoller; men dette skete ikke førend Brigham Young var bleven fængslet og havde maattet betale fire tusinde Dollars i Sagfører-Honorar og to Maaneders Alimentation.

McKeans fem Aars slette Bestyrelse i Utah kan i Korthed beskrives som følger:

1ste. Et hundrede tusinde Dollars af de forenede Staters offenlige Midler forødtes.

2det. Ingen Mormon blev under den Tid overbevist om nogen Forbrydelse imod enten Territoriets eller de forenede Staters Love, undtagen

3die. George Reynolds, som af en Jury, hvori fandtes 9 Mormoner, dømtes skyldig i Polygami, og Vidnerne, indbefattende den plurale Hustru selv, vare alle Polygamister.

4de. Disse ulovlige Processer og Brigham Youngs og Folkets Lederes Fængsling kostede dem i Sagfører Honorar, Tidsspilde og Forretningstab i det mindste fem hundrede tusinde Dollars.

(Fortsættes).

Emigrationen. Dette Aars første Emigrations-Selskab af Hellige vil forlade Kjøbenhavn den 3die April, og det næste Selskab den 12te Juni.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.